

Дорога Україно, мила нашому серцю іменинниця!

24-го серпня виповнюється 26 років твоєї, нашої незалежності – вітаємо тебе з цим святом. Оспівана поетами та письменниками, відвойована козаками, полита кров'ю воїнів АТО на твоєму сході в наш час. І все це – заради нашої свободи. Ми гордимся тим, що усі ми – українці. І нехай Господь Бог береже тебе вічно!

НАРОДНА ДУМКА

Стаття 5 Конституції України: Єдиним джерелом влади в Україні є народ

Аналітично-інформаційна газета

№ 21 (46)

17 серпня 2017 року

РАЗОМ – МИ СИЛА

*Свою Україну любіть.
Любіть її... во время мотє,
В остатню, тяжкую минуту
За неї Господа моліть...*

М. В. Шевченко

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ, яку Україна виборювала віками

Влітку 1990 року на Одещину з західної України повернулася колона з кількох автомобілів «КамАЗ». Це була, на перший погляд, звичайна подія, яку і подією назвати важко. Якби не одне «але». На машині, що йшла попереду автоколонни, був прикріплений синьо-жовтий прапор України, або як на нього тоді ще казали, «жовто-блакитний». Так, не прапор УРСР, червоно-блакитний з серпом та молотом, а саме той, який в наш час є державним прапором незалежної України.

Західна Україна – початок руху за незалежність держави

Отже тоді сталася таки справжня подія – резонансна. На той час Україна ще була у складі СРСР, як і усі колишні його республіки. І на таку зухвалу витівку могла наважитись тільки відчайдушна людина, якою і був Сашко Слободян – звичайний водій, але він мав власне «Я». Його вчинок насправді ошелешив та спантелечив усіх. Всі, хто бачив цього «КамАЗа», стояли мов вкопані, а мову немов заціпило, відразу не знали, що й казати. Це був справжній виклик системі. Радянський Союз доживав свого віку, йому залишилось існувати ще рівно рік. Та ослаблений і хиткий, він поки ще тримав усю владу у своїх руках, а точніше – в руках комуністів. За таке зухвальство могли бігом і за ґрати запроторити.

Того прапора Сашко вчепив на свою вантажівку у Львові – місті, що є обласним центром Львівської області, яка разом з двома іншими областями, Івано-Франківською та Тернопільською, стали центром патріотичного, національного руху України за її остаточно, незворотну незалежність. А у нас, на Одещині, тоді ще й близько нічого такого подібного не відбувалося та не відчувалося.

І ця вантажівка з синьо-жовтим прапором була мов нова хвиля, неначе ковток свіжого повітря, як стрімка ластівка, що стрімголов пронеслася над головами людей перед грозою, попереджаючи, що зовсім скоро зірветься буря.

Буря розродилася справжньою катастрофою для СРСР – його не сталося, він розлетівся на друзки. Велика тоталітарна соціалістична імперія, так і не збудувавши комунізму, просто зникла. В Україну прийшла віками омріяна незалежність.

В'ячеслав Чорновіл – батько Народного Руху України

Лідер національного визвольного руху (1985–1991), з 1992 року і до кінця свого життя – незмінний голо-

ва Народного Руху України. НРУ – політична партія з конкретною програмою й чіткими національними орієнтирами, яка розпочала рух в Україні до незалежності. За свою діяльність в руху опору проти національної дискримінації українського народу, він став політичним в'язнем СРСР. Перебував у мордовських таборих суворого режиму і на засланні. Із 62 років свого життя сумарно пробув у неволі 17 років.

В'ячеслав Максимович став ініціатором проголошення Декларації про державний суверенітет України 16 липня 1990 р. та Акта проголошення Незалежності України 24 серпня 1991 р., після невдалого путчу, влаштованого комуністами. У всіх цих визначних актах вагомий внесок Чорновола. А щодо заборони Комуністичної партії, то без його рішучих дій український парламент міг цього кроку й не зробити. Саме він перший віддав вказівку захопити обком, коли ще не були знищені всі компрометуючі комуністів документи, й надав докази участі компартії в державному перевороті.

Здавалося б, ось він, новий справжній лідер нової України, її майбутній президент. Та ні, на безмежний жаль, цього не сталося.

Перший президент незалежної України – «хитрий лис» комуніст

На перших президентських виборах переміг Леонід Кравчук, якого досі ніхто, окрім комуністичного кола, практично, й не знав.

Хто ж він і ким він був усе своє життя, перший президент незалежної України? У віці 24 роки вступив до КПРС, з якою й пов'язав усе своє майбутнє життя, пробувши у її лавах 33 роки (!) аж до 19 серпня 1991 року, каже, що саме цього дня, під час путчу, вийшов з КПРС. Хоча цього ніхто не бачив та не може підтвердити. Зорієнтувався блискавично, що його партія «кришка». Ось тільки на відміну від мільйонів простих комуністів, він не був рядовим членом партії. Все життя, сходинок за сходинок, він дряпався догори комуністичного олімпу, і таки дістався.

Найбільший фінішний ривок Леонід Макарович здійснив незадовго до розпаду СРСР. У 1988–1990 рр. – завідувач ідеологічного відділу, з жовтня 1989 р. – секретар ЦК КПУ, у 1990 р. – другий секретар ЦК КПУ. У 1989–1990 рр. – кандидат у члени Політбюро, у 1990–1991 рр. – член Політбюро ЦК КПУ.

А у 1989 році відстоював ухвалення постанови Політбюро ЦК КПУ про заборону Народного руху України (!), проте зазнав невдачі. Те, за що В'ячеслав Чорновіл боровся усе своє життя заради свободи України, Леонід Кравчук хотів знищити.

Керуючи ідеологічним відділом ЦК КПУ Леонід Кравчук, який ще напередодні керував комісією, покликаною обґрунтувати заборону національної символіки, раптом став сприяти ініціативі творчих спілок щодо створення Народного Руху України за перебудову. Він відчув, що наступають незворотні зміни, і скоро комуністам настане гаплик. За свою багатолітність Леонід Макарович здобув прізвисько «хитрий лис», відомо також його чудове вміння «пробігти поміж крапельками дощу і не змокнути».

Кравчук – народний депутат України X–XIV (в тому числі I–IV) скликань. У 1990–1991 рр. – Голова Верховної Ради України. І саме він як голова Верховної Ради України зачитав Акт проголошення Незалежності України 24 серпня 1991 р. Він, як старий та досвідчений апаратник, просто опинився в потрібному місці і в потрібний час.

А далі – справа техніки. Довірливий український народ, довго не думаючи та не розбираючись, зробив свій вибір. На перших президентських виборах, що відбулись 1 грудня 1991 року, Леонід Кравчук переміг В'ячеслава Чорновола вже у першому турі. За нього віддали свої голоси 61,59% виборців проти 23,27% за Чорновола. Ось так: «Да здравствует Советский Союз, дорогие товарищи. Мы никуда и не уезжали!»

Чи могла людина, яка все своє свідоме життя обстоювала інтереси тоталітарної системи, змінитися вмиль і стати щирим патріотом України? Цілком очевидно, що ні.

Подальша доля України в наших руках

Існує усталена думка, що якби у 1991 році Президентом України став В'ячеслав Чорновіл, то тоді б Україна пішла б зовсім іншим шляхом. Цілком слушна теза, бо зробивши тоді свій вибір на користь іншого кандидата, ми дали змогу ще дуже довгий час паразитувати комуністам на нашій долі. Тільки чомусь аж зараз почали в країні декомунізацію, перейменовуючи комуністичні назви вулиць та зносячи пам'ятники комуністичним ідолам. Це треба було робити відразу, бо воно все було для нас справжнім прокляттям і ідолопоклонством. А поклонятися можна тільки Господу Богу – живому, тому, що живе на небі, так каже Біблія.

Наступні парламентські та президентські вибори не за горами, і цілком ймовірно, що вони стануть достроковими. І цього разу ми всі не маємо права на помилку. На кожному місці треба обрати нових лідерів – від сільської ради до президента, тих, у кого в серці Україна і її народ. Ось тоді ми посправжньому станемо незалежними.

Зі святом вас, дорогий український народ, з Днем Незалежності України!

Владислав ОЗАРІНСЬКИЙ

Про переваги децентралізації, які люди бачать вочевидь

Прямуючи до села Соше-Острівське, перше питання, яке я мала поставити сільському голові Наталії Володимирівні Хоменко, це стосовно забезпечення населення водопровідною питною водою, знаючи про незадовільний стан сільського водогону ще за часів моєї роботи в райдержсанепідслужбі.

Але не встигла! Вона, ніби читаючи мої думки, зразу ж почала з того, що коли стала головою, її першочерговим завданням став водогін. Стара система водогону, побудована ще за часів Радянського Союзу, вже давно прогнила і створювала безліч проблем. Закупили та встановили дві нові башти Рожновського замість старих, замінили всю стару водопровідну мережу на нову. По вулиці Лісній провели нові труби, адже там у людей ніколи не було водопроводу. Тепер 3,5 км нового водогону забезпечують острівчан питною водою з глибинних свердловин, більш безпечною за мікробіологічними показниками та постійною за хімічним складом. На наступний рік планується відновити водогін в с.Кучурган, яке входить до складу сільської ради. Нехай там проживає небагато людей, але й про них треба потурбуватись — це ж наші люди.

Непомітно перейшли і на інші, не менш важливі, питання.

Так, дороги в селі відремонтовані. В будь-яке місце, на будь яку вулицю проїзд забезпечений. Незабаром дороги та вулиці села будуть освітлені, так як за кошти громади вже розроблено проект, а

лу придбано меблі, парти, стільці, дошки. Закуплено все необхідне і для шкільної їдальні, в якій харчуються всі учні школи за рахунок місцевого бюджету.

В селі 60 дошкільнят, для яких частково вже купили меблі в дитячий садок, що має відкритись на першому поверсі двоповерхової будівлі. Вона раніше знаходилась в занедбаному стані. На другому поверсі ремонтуються дві квартири для вчителів.

На відкриття дитячого майданчика прийшли не тільки місцеві жителі зі своїми дітками, а й з найближчих сіл з'їхались.

Дозвілля острівчани проводять в місцевому будинку культури, де проведено ремонт, замінено звичайні сільські дерев'яні лавки на сучасні стільці, закуплена апаратура для проведення концертів та дискотеки. Має село і свій місцевий ансамбль «Острівчанка», для якого вже виділені кошти на придбання сценічних костюмів.

Відповідно до двох програм, які, доречі, працюють, щорічно виділяється 20 тис. грн. на розвиток спорту в селі (спортивні форми, зняття тощо), та 50 тис. грн. на матеріальну допомогу малозабезпече-

На фото: **Наталія ХОМЕНКО**, голова села Соше-Острівське (Великомихайлівський район)

Наталія Володимирівна — корінна острівчанка, педагог за освітою, як і її мама, яка пропрацювала в місцевій школі завучем — обрана сільським головою вперше. П'ять років зі своєю сім'єю вона прожила в місті, але стежина знову привела її в рідне село. Вона любить його та вболіває за нього. Вона любить своїх односельців, не байдужа до їх труднощів і намагається зробити все, аби їм краще жилося в рідному селі. І односельчани вже це відчувають і відчуватимуть надалі.

тов «Острівське», яким керує Корсаков Д.Г., вже закупило прилади освітлення та кабель. В селі на вулицях, доречі, ведеться відеоспостереження.

В цій громаді чимала увага приділяється підростаючому поколінню. За кошти громади в шко-

нім. Цього року вже отримали допомогу 5 онкохворих односельчан.

Для місцевого фельдшерського пункту, де проведений косметичний ремонт, закуплено ліки.

Не залишені без уваги і чотири сільських цвинтаря.

Все те, що намічено та задумано, голова громади разом з депутатами сільської ради, за допомогою самих острівчан, зробить. Без всякого сумніву.

Людмила КРУГЛОВА

НАША СПРАВА

Вона відпочиває, а вони працюють

Згідно свого регламенту, норм Конституції України, вона, Верховна Рада України — пішла у відпустку й відпочиває. Хоча її голова й ставив питання на голосування про те, аби трудитися далі без відпустки, та його колеги не підтримали. Тож народні депутати пішли, а точніше сказати — поїхали, полетіли відпочивати. Але не всі. Є й такі, що всупереч результатам голосування залишились й надалі на роботі. Отже — вони працюють в округах.

Співпраця народних депутатів та губернатора

«Народна думка» знає про те, що якнайменше двоє народних депутатів від Одещини зараз не відпочивають — це Сергій Фаєрмарк та Павло Унгурян, представники фракції ПП «Народний фронт» у Верховній Раді. Напередодні ми вже писали про те, що завдяки особистому сприянню цих народних обранців нещодавно вдалось вирішити питання про фінансування з державного бюджету ремонту Палацу культури у Роздільній. А також збудувати об'їзну дорогу на ділянці через село Паланка на автомобільній трасі Одеса — Рені. На цьому нардепи вирішили не зупинятись.

— Людям треба мати реальні позитивні результати, відчувати їх на собі, і не колись, потім, а зараз, — каже Сергій Фаєрмарк. — Реформи в країні йдуть нелегко, проблем безліч, але ми намагаємось їх вирішувати. Пріоритет — життя та здоров'я людей, тобто медицина та дороги, автомобільне сполучення. Адже хворого, аби надати йому якісну медичну допомогу, треба ще й вчасно довести до медичного закладу. А для цього ми повинні мати надійний транс-

порт та дороги. І цього року мешканці нашої області вже відчули, що ми серйозно взялися за ремонт доріг. Впевнений, до кінця року зробимо ще чимало. Аби якнайшвидше вирішувати усі необхідні питання, якісно співпрацюємо з головою Одеської обласної державної адміністрації Максимом Степановим. Крім усього іншого втішає й те, що в цих стосунках немає ані найменшого натяку на політику. Головне — доля людей, вирішення їх проблем.

Велика Михайлівка та Окни отримають нові машини швидкої допомоги

19 липня цього року Кабінет Міністрів України видав розпорядження № 484-р., згідно якого з державного бюджету виділено 4,8 млн. грн. на придбання спеціалізованого автотранспорту для надання екстреної медичної допомоги мешканцям Великомихайлівського та Окнянського районів Одеської області. Гроші розділи порівну — по 2,4 млн. грн. кожному району.

А до цього передувала серйозна підготовча робота. І на той час «Народна думка» була присутня зокрема на робочій зустрічі голови Великомихайлівської

районної ради Катерини Лаптієнко, яка разом з керівником обласного осередку ПП «Народний фронт» в Одеській області Олександром Остапенко надавали Сергію Фаєрмарку відповідні документи з клопотанням зі сприяння у виділенні коштів Кабінетом Міністрів України на придбання машин швидкої допомоги. Нардеп документи отримав, дав слово, що допоможе, і слова свого дотримався. І про це вже свідчить розпорядження КМУ, про яке йдеться у цьому матеріалі. Незабаром кошти надійдуть за призначенням, і новенькі авто приїдуть на місця для служіння людям.

А що ж далі? А далі буде ще — нам це знову пообіцяв С. Фаєрмарк. І сумніватися в цьому немає жодних підстав. Та ми будемо слідкувати за перебігом подій і розповідати про них нашим читачам.

Андрій ОВЕРЧЕНКО

**Поля украинские,
а комбайны американские**

— Николай Родионович, лето в разгаре, температура бьет все рекорды, и аграриям приходится сложно. Как в вашем хозяйстве собирали урожай, как обстоят дела у вас и у ваших коллег в Саратовском районе?

— Знаете, за все 44 года, которые я работаю на земле, в этом году была одна из самых сложных уборок, и уборочная пора была, действительно, очень жаркой во всех отношениях — от температуры воздуха на улице до самого последнего организационного вопроса.

— Погода преподнесла нам не самый приятный сюрприз...

— Да, за последнее время, действительно, таких сложных погодных условий не было давно. В этом году погода поставила перед аграриями очень сложные задачи в уборочную страду: мешали дожди, ураганы, которые у нас проносились. В одном из хозяйств Саратовского района ливень полностью уложил, а точнее сказать — укатал озимую пшеницу. И только благодаря тому, что у нас в хозяйстве очень мощные комбайны, можно считать, что мы урожай убрали своевременно. А принимало участие в уборке всего 25 комбайнов производства двух известных мировых фирм «Claas» и «John Deere». В середине июля мы закончили уборку.

— Всех зерновых, озимых в том числе?

— Закончили уборку полностью, убрали все культуры, только показатели в этом году оказались, как бы сказать поточнее, не те, что мы...

— Ожидали?

— Именно так, не те, что ожидали. Потому что мы шли на личный рекорд хозяйства по всем нашим расчетам. И для этого был сделан полный 100% объем необходимых мероприятий по всей подготовительной работе: химической защите, удобрениям, агротехнике. Все, что нужно было сделать для земли, мы сделали. Но результат, к сожалению, оказался не совсем тот, на который мы рассчитывали. Из-за того, что ударила июньская засуха, не получили ожидаемый урожай. Из-за чрезмерной жары произошел запал еще на стадии молочной спелости зерна, засуха ударила пшеницу, ячмень. И если в прошлом году ячмень у нас был весом 49-50 грамм на 1000 семян, то в этом году — 35, максимум — до 40 грамм. Это уже результат засухи.

— А казалось, что хлеба на поле стоят роскошные, тяжелые...

— Обмолот на пшенице — аналогичная картина, зерна в колоске было много, но вес 1000 семян очень слабый. Но, несмотря на все это, в итоге получили ячменя на всей площади по 70,2 ц/га, а пшеницы — 57,7 ц/га. Ячмень успел выскочить за счет более раннего срока созревания, а на пшеницу засуха оказала большее влияние. Гороха получили по 32 ц/га на площади 300 га, рапса мы получили по 31,1 ц/га.

Вот такие у нас показатели в этом году. Средняя урожайность всех зерновых в нашем хозяйстве составляет 61,7 ц/га. Таким образом, СФХ «Балканы» по результатам уборки зерновых в 2017 году занимает 1-е место в Саратовском районе, а сам Саратовский район — 1-е место в Одесской области.

Все познается в сравнении: смотрим как работают соседи, сравниваем и даем себе оценку. Но есть также и причины, которые не позволили нам достичь большего: деятельность наших предшественников, которые обрабатывали поля до нас. Раньше на них был подсолнечник, и земля не получала надлежащего ухода.

— Земля истощилась из-за ненадлежащего ухода?

— Да, на тех полях, где был подсолнечник — засуха, запасы влаги были меньше, и это очень повлияло на урожай. Но, в целом, в этом году уборка прошла организованно. И сегодня мы, практически, сразу после уборки, готовим почву под урожай следующего года: вносим удобрения, пашем, выравниваем почву.

— А как техника себя проявила, ведь от ее качества зависит, как удастся собрать выращенный урожай?

— О нашей технике я уже рассказывал вашей газете в прошлом году во время интервью. Но скажу это и сейчас, и всегда буду говорить: именно благодаря этой технике, американским комбайнам, с ми-

Николай ЗЛАТОВ: «Без любви к земле, настойчивости и упрямства хорошего урожая не будет»

На фото: Николай ЗЛАТОВ, совладелец СФХ «Балканы»

Красивые золотые поля уже опустели. Сельчане собрали урожай, сразившись в выдавшейся в этом году нелегкой битве с погодой. Сельскохозяйственное фермерское хозяйство «Балканы» в Саратовском районе — одно из лидеров агропрома в Одесской области. В нем работа кипит круглый год, но ежегодный главный свой экзамен хлеборобы сдают летом — во время уборки. Как «балканцы» прошли жаркую пору в этом году, рассказывает один из его учредителей — Николай ЗЛАТОВ.

нимальными потерями, собрали вот такой урожай в нашем хозяйстве.

— Расскажите о технических характеристиках комбайнов...

— В страде участвовали «Claas» и «John Deere». «Claas» оборудован стеблеподъемниками. А из-за того, что масса соломы была большой, и колосья, практически, лежали, нам приходилось на низком срезе все это убирать. Потом маловесное зерно встряхивалось, и, конечно, в этом случае было хуже, чем, когда убирается крупное зерно. Старались, на сколько можно, выше поднимать жатки и делать срезы как можно выше. Но шансов на это было очень мало, потому что, все же, нужно было срезать у самой земли.

Ставя задачи на максимум, нужно беречь землю

— То есть каких-то претензий к себе вы предъявить не можете?

— Вы, знаете, может, это выглядит как-то нескромно, но мы, действительно, не можем предъявить к себе претензий — сработали на максимуме. Может быть, когда чувствуется, что еще с зимы запасы влаги не самые высокие, то не надо идти на достижение максимальных задач, а ставить перед собой реальные цели. Ведь урожайность в поле зависит от фактора, находящегося в минимуме. Так в минимуме и оказалась влага в этом году, хотя химическая защита, удобрения, все, что было необходимо — мы сделали.

— Но все-таки, вы ставите перед собой задачи максимума. Они вас стимулируют, были бы меньше задачи — тогда, может быть, вы бы расслабились, и не получили даже сегодняшнего результата.

— Знаете, после уборки мы для себя сравнивали много факторов. Получилось так, что мы внесли много удобрений, сделали много для подготовки почвы. А там, где люди внесли меньше удобрений, у них за счет крупности зерна получилось почти одинаковые с нами урожаи. То есть, если урожайность высокая, нужно еще считать и экономику этого урожая. В итоге получилось так, что в этом году из-за нехватки влаги мы не получили ожидаемого, того, что планировали.

— Вы сказали, что, практически, без перерыва, после окончания уборки, начали готовить поля под следующий урожай...

— А чего же нам останавливаться, передохнем попозже — зимой. Но надо помнить всегда: землю надо любить. Если хочешь получить хороший урожай — без упорства и настойчивости не обойтись. К тому же, хочу обязательно заметить, что на наших полях ни один грамм соломы не был сожжен. Вся солома измельчена и запахана.

— Я знаю ваше правило бережного отношения к земле, поэтому то вы никогда не позволите себе жечь солому на полях...

— Но, к сожалению, такие правила не у всех. Многие фермеры стерню сжигают, уничтожая таким образом бесценный верхний слой чернозема. И никаких мер к ним не принимается. К тому же, еще и пожарная безопасность не соблюдается теми, кто после уборки надумал сжечь свой участок. В таком случае после уборки поле надо хотя бы опашать. А участков сегодня очень много: единоличников, фермерских хозяйств. Сжигая свое, люди сжигают все остальное — не оглядываясь. Вот здесь четко должен сработать закон: не имеет человек права сжигать стерню, не опашав свой участок, не сделав 4-5 метровую зону безопасности. Но, к сожалению, есть много единоличников и частных, которые этих вещей не понимают: сжигают все, включая посадки.

— Но это уже вопрос к контролирующим государственным органам, а не к вам, вы только можете сожалеть об этом...

— Я сожалею о том, что не вижу наказаний за такие преступные действия: не имеет человек права, не опашав свой участок, поджигать стерню. Это крайне опасно!

— Может, просто совести у них нет уже...

— Здесь дело даже не в совести, хотя она всегда нужна людям. У них нет понимания о таких вещах, они просто неграмотные, не имеют опыта, не понимают последствий. А пока еще никого не наказали за то, что горят посадки.

От дел производственных к делам семейным

— И теперь вопрос личного плана. Ваше хозяйство является лидером Саратовского района и Одесской области не только в сельском хозяйстве. Семейство Златовых — яркий пример человеколюбия. Вы — глава рода, у вас — пятеро детей и одиннадцать внуков! Совсем недавно, в начале лета, у вас родилась внучка. Неужели и в этом вопросе ваш род тоже идет на рекорд?

— Но это уже вопрос не ко мне, а к моим детям, какие у них планы на рекорды (смеется — ред.). Я всех их люблю: и детей, и внуков. Надеюсь, что даст Бог еще и правнуков понянчить. Главное для меня — чтобы все они были здоровы, жили в богатой, развитой, с большим будущим, Украине. Для этого я делаю и буду делать все, что могу, все, что в моих силах. Верю, что так и будет — обязательно!

Федор ПАВЛОВСКИЙ

Футбол заради пам'яті загиблих воїнів-афганців

Досить часто так складається, що в роботі журналіста його плани не залежать від нього самого. Один телефонний дзвінок — і ти вмить змінюєш свій графік. Так сталося і цього разу, коли в редакцію подзвонив Дмитро Миколайович Гнатюк — голова Іванівської районної спілки ветеранів війни в Афганістані в Одеській області. Прохання у чоловіка було одне — приїхати на футбольний турнір, присвячений їх загиблим землякам в Афгані та висвітлити цю подію в газеті.

Матч відбудеться за будь-якої погоди

6 серпня, день проведення футбольного турніру, як і усі попередні дні, видався занадто спекотним. Та нічого іншого ніхто й не очікував. Усі сайти прогнозу погоди показували одне і теж — спека під 40 градусів. Чи можливо, взагалі, в таких умовах грати у футбол — питання, здавалося б, зрозуміле для всіх без роздумів — ймовірно, ні. Але тільки не в цьому випадку. Та все ж обговоривши цю тему, ми з Дмитром Миколайовичем, не змовляючись, відповіли в один голос: «Матч відбудеться за будь-якої погоди!»

Так, адже цей турнір проводиться щорічно протягом останніх 20-и років. І присвячений він пам'яті воїнів-афганців, вихідцям з Іванівського району, які загинули під час бойових дій в Афганістані. Їх троє:

- Іван Володимирович Власюк, з села Гудевичеве, загинув 18.07.1984 року, саме в цьому селі й проводиться турнір;
- Юрій Іванович Янів, з села Великий Буялик (колишнє Благоеєве), загинув 10.08.1984 року;
- Володимир Семенович Лисак, з села Павлінка (Лиманський район, колишній Комінтернівський), загинув 14.09.1981 року.

Хлопці загинули в різні місяці року, що йдуть один за одним: серпень, вересень, жовтень, тож організатори вирішили об'єднати шанування цих дат в одному місяці і в одному турнірі — один за трьох. Через те футбольний турнір так і називається: пам'яті І. Власюка, Ю. Яніва та В. Лисака. Змінюються організатори, але ідея не згасає.

Вшанування пам'яті загиблих

В Гудевичевому воїнів-афганців щорічно, у визначений день, відвідують кладовище, де, як заведено, за їх загиблого побратима вживають по 5 крапель поминальних. В цьому ж селі живе брат загиблого Івана Власюка — Володимир, та їх мати — Марія. Старенька, якій вже близько 83-х років, і яка вже, на жаль, й з хати не виходить, дуже рада приїзду колишніх воїнів. Втішається тим, що пам'ятають про неї та її загиблого сина-героя.

Зазвичай після Пасхи та поминальних днів — проведів, наступного тижня колишні воїни об'їжджають могили усіх трьох загиблих побратимів. За підтримки директора підприємства «Агрошляхбуд» Михайла Івановича Пачева, до речі, теж афганця, вони у складі 4-5 чоловік, їдуть його машиною і кожній мамі загиблого вручають по 1 тис. грн.

Ще 5 років тому спілка нараховувала 175 чоловік, а зараз в ній залишилось 124 члени. Багато ветеранів померло після війни, кожен рік полишають цей світ 2, 3, а то і 5 чоловік, і вік у них далеко ще не старий — лише трохи за 50 років. Та війна наклала свій відбиток на серця та вкоротила їм віку.

А минулого року на початку лютого помер ще один їх товариш афганець — заслужений артист України, соліст ансамблю пісні і танцю Закарпатського військового округу Олександр Васильович Татарченко. Він багато разів їздив по всьому Афганістану з виступами перед нашими бійцями, та не дожив 10 днів до річниці дня виводу військ з Афгану.

Ліга чемпіонів УЄФА місцевого масштабу

На турнір поприїжджали люди з багатьох навколишніх сіл, загалом десь близько 300 чоловік. Голова фермерського господарства «Степова зоря» Микола Володимирович Щербина надав автомобільні послуги з перевезення команд. Аби легше упоратися зі спекою, організатори подбали про те, щоб усі присутні мали би чим утамувати спрагу: мінеральна вода та морозиво чекали під заздалегідь встановленими наметами усіх бажаючих прохолодитися.

З місцевого керівництва був голова нещодавно створеної Коноплянської сільської об'єднаної територіальної громади — Олександр Антонович Волошин, до якої й входять села Гудевичеве і Конопляне. Тож новообраний керівник теж приєднався до цього заходу, виділивши від громади для цього кошти.

За нагороди змагалось чотири команди. Середній вік спортсменів — 20 років, грали тайми по 20 хвилин. Гра виявилась безкомпромісною, ба навіть організатори турніру поступилися своїм суперникам. Але це спорт, де перемагає найсильніший, хоча фортуна завжди присутня у футболі на боці однієї із команд. Суперники не поступалися один одному до останнього удару по м'ячу. Саме такий останній удар приніс перевагу переможцю в один гол по серії пенальті.

Отже, по завершенню турніру команди розташувались наступним чином:

- 1-е місце — «Лауграна», село Чудське (колишнє Котовка), Березівського району, тренер Юрій Сапунков;
- 2-е місце — «Петрол», село Гудевичеве, Іванівського району, тренери Анатолій Сокур та Микола Гончарук;
- 3-е місце — «Чкалове», село Новоєлизаветівка, Ширяївського району, тренер Леонід Майданюк;
- 4-е місце — «Маяк», село Калинівка, Іванівського району тренер Алімжан Хабібুলін.

І як має бути у справжніх спортивних змаганнях, учасникам та переможцям вручили грамоти, медалі та кубки.

Та як тільки-но закінчився турнір, неначебто як нагорода усім без виключення присутнім — пішов дощ. Вже потім, коли вже усі команди пороз'їжджалися, в сільському клубі накрили святковий стіл для місцевих мешканців. Задоволені залишилися усі: футболісти, тренери та глядачі.

Свято місцевого масштабу вдалося на славу. І саме такі торжества тутешньому люду набагато ближчі аніж ті, недосяжні, що показують по телебаченню: європейської чи світової першості. Бо на своєму святі вони — головні дійові особи, де вшановують своїх героїв-земляків, яких ще й досі пам'ятають та пам'ятатимуть завжди. Хочеться вірити в те, що цей турнір і надалі буде проводитися із року в рік.

Володимир ОБЖИЛАНСЬКИЙ

СІЛЬСЬКЕ ГОСПОДАРСТВО

За оперативними даними Татарбунарський район цього року знову посів почесне друге місце, поступившись лише Саратському. Валовий збір зерна в поточному році становить 275 тис. т, що на 16% більше, ніж в минулому році. При загальнообласному показнику — 39,1 ц/га, середня урожайність в Татарбунарському районі ранніх зернових та зернобобових по оперативним даним становить 44,3 ц/га, по сільськогосподарським підприємствам урожайність сягає — 46,7 ц/га.

Такі показники — це результат титанічної праці хліборобів, їхнього професіоналізму, самовідданості, досвіду, застосування інтенсивних технологій.

До вітальних слів приєднався і голова районної ради Віктор Донкоглов, який відзначив велику роль сільгоспвиробників для району, які своїми великими здобутками прославляють Татарбунарщину.

Начальник управління агропромислового розвитку Татарбунарської РДА Олександр Коваль доповів, що всього в зборі урожаю взяли участь 180 власних зернозбиральних комбайнів, 910 тракторів та 292 автомобіля, крім того було залучено 82 одиниці додаткової техніки.

Всього в зборі урожаю взяли участь 30 сільськогосподарських підприємств, 420 фермерських господарств та усі особисті селянські господарства.

За високу урожайність ранніх зернових та зернобобових культур в 2017 році серед господарств, які обмолотили 1000 га і більше нагороджені короваєм та грамотою керівники сільськогосподарських підприємств:

Бабич Микола Олександрович — голова ФГ «Бабич М.О.», середня врожайність 69,4 ц/га, Кожухаренко Віктор Олександрович — голова СФГ «Вікторія», середня врожайність 68,2 ц/га, Султан Володимир Олександрович — керівник ТОВ ім. В.З.Тура, середня врожайність 61,7 ц/га.

Підприємства, які обмолотили менше 1000 га, нагороджені короваєм та грамотою, їх керівники: Топал

Вітання хліборобів

«Наші діди та прадіди передавали нам у спадок глибоку любов до землі, до краси золотого колосу і аромату випеченого хліба», — такими словами розпочав свій привітальний виступ голова Татарбунарської РДА Олександр Кривенко на урочистій нараді, присвяченій підсумкам збирання ранніх зернових і зернобобових культур в 2017 році.

Петро Афанасійович — голова ПП «Агролідер-Т7», середня врожайність 61,9 ц/га, Василенко Григорій Пилипович — керівник СТОВ «Буджак», середня врожайність 56,7 ц/га, Бойко Сергій Ілліч — голова ФГ «Анаста», середня врожайність 56,0 ц/га.

Найвищу врожайність в районі по сільськогосподарським культурам отримали: ФГ «Бабич М.О.» — озима пшениця 72 ц/га; ФГ «Анаста» — озимий ячмінь 86,9 ц/га; СФГ «Вікторія» — ярий ячмінь 49,5 ц/га; ПП «Агро-Соє» — горох 36,3 ц/га; СФГ «Надія» — озимий ріпак 50 ц/га.

Всього грамотами районної адміністрації та районної ради були нагороджені 12 керівників, 18 комбайнерів, 17 водіїв та 6 трактористів-машиністів сільськогосподарського виробництва.

Шана усім нашим землякам, для яких вирощування хліба стало справою життя, а любов до землі передається із покоління в покоління! Наша спільна мета робити все можливе для належного використання землі та ефективної її віддачі.

Ефросинія МУКІЄНКО